

РАННА ПРОЛЪТЪ

На комина два врабеца сиви
кацнали сж весели, игриви.
Чучуликатъ нѣщо отъ високо
да се чуе низъ поле широко:
„Свършиха се вече снѣговетъ,
и поникна и трева, и цвѣте...
Отъ кокиче, папратъ и синчець
ний увихме първия вѣнець.
Ще го кже пролѣтна росица

да сж здрави булки и дечица,
по Великдень пѣсни да ни пѣятъ,
на Гергьовдень люлки да
люлѣятъ,
да закитятъ моми и ергени,
все божури алени, червени,
та кога хорото залюлѣятъ,
живи, здрави да се чер-
венѣятъ.
И. Стубель

ПРОЛѢТНА ПѢСЕНЬ

Вѣтърътъ лудува
въ сънената шума.
Младъ овчаръ надува
свирката по друма.
Медни хлопатари
мѣсни сж запѣли,
пладитъ овчари
стадо сж повели.

Галено капчука
звѣнка, звѣнка, звѣнка.
Свѣтла пролѣтъ пука
надъ полята вѣнка.
Бѣлитъ калпаци
нѣкой бързо свлича,
въ гжститъ букаци
ручейчето тича.

Въ нивитъ зарито
буйно се надига
ново златно жито.
Пѣе чучулига:
— Скоро ще изкласи,
стѣгайте хармани,
всички сиромаси
съ питка ще нахрани.

Григоръ Угаровъ

